

[Ingeborg Hansen.]

hvis Ægteskab er aldeles ophævet, ved Mandens Død ikke har Ret til Enkepension. Bestemmelsen herom medfører en særlig økonomisk Interesse for Hustruen i at bevare et Ægteskab, som maaske ellers kan have mistet enhver Berettigelse, og denne særlige økonomiske Interesse i Ægteskabet kan ikke konverteres eller ordnes saaledes som de andre økonomiske Interesser i Ægteskabet, f. Eks. Retten til Forsørgelse, der kan afløses af Retten til et Underholdsbidrag, et Bidrag, der dog maa siges som Regel at svare til Mandens Indtægt. Et Forsøg paa at ordne Tabet af Enkepensionen ved at tegne en Overlevelsereente strander næsten altid paa Umuligheden for Manden af at tilvejebringe de Midler, som er nødvendige for at tegne en nogenlunde rimelig Overlevelsereente.

Naar et Ægteskab af en eller anden Grund er gaaet saa haabløst i Stykker, at det maa siges at have mistet enhver Berettigelse og enhver Værdi, kan det efter vor Ægteskabslov opløses. Samfundet ser ingen Interesse i at opretholde et ødelagt Forhold, hvis Opløsningen kan finde Sted paa en for Ægtefællerne rimelig Maade. Men hvis det drejer sig om et Ægteskab, hvor Manden er pensionsberettiget, bliver Forholdet meget mere indviklet. Hvis Hustruen selv gaar med til en Opløsning af Ægteskabet, kan det naturligvis som Regel ske, men hun mister saa den Ret, som hun maa betragte som et meget stort Gode, nemlig Retten til at faa Hjælp til sin Forsørgelse, hvis Manden dør før hende. Det er en Ret, som hun selv har været med til at skabe gennem de Bidrag, som af Mandens Løn er betalt til Pensionen, og som derfor er gaaet fra de fælles Indtægter, og navnlig i Ægteskabets tidlige Aar skal Indtægten administreres med meget stor Omhu for at række til det nødvendige. Hustruen har med Rette kunnet regne med paa den Maade at spare op til sin egen Forsørgelse og at sikre sig en beskeden Indtægt, hvis hun kommer til at staa alene; men hvis saa Ægteskabet gaar i Stykker og hun og Manden enten faar en Separation, der automatisk bliver afløst af en Skilsmisse, eller faar Skilsmisse med det samme, mister hun Pensionsretten og staaar altsaa helt uden Hjælp, hvis Manden dør. Som Hovedregel faar hun dog et Underholdsbidrag fra Manden, saa længe han lever, men dør han, er hun altsaa uden Hjælp. Jo længere Tid Ægteskabet har været, og jo ældre Hustruen er ved Skilsmissen, des grellere bliver Forholdet, for en Kvindes Ævne til selv at tjene noget er

ikke stor, naar hun ikke har været ude i Erhvervet i længere Tid, og denne Ævne formindskes hastigt med Aarene.

Vil Hustruen derfor bevare sin Pensionsret, bevare det Gode, hun har regnet med, saa har hun ingen anden Udvej end at gøre alt, hvad hun kan, for at bevare Ægteskabet, selv om dette Ægteskab kan være nok saa umuligt og byrdefuldt og uværdigt for hende eller den anden Ægtefælle, og saa kan Ægteskabet efter den Praksis, vi har, og som man ogsaa maa sympatisere med, blive praktisk talt uopløseligt uden Hensyn til, om det i øvrigt har mistet enhver Berettigelse. Derved bliver det umuligt for Manden at komme ud af Ægteskabet og at legalisere et andet Forhold, som i høj Grad kan have Berettigelse baade etisk og økonomisk, hvilket er til Skade baade for ham, for den Kvinde, der har knyttet sig til ham, og for de Børn, de muligvis har sat i Verden. Manden kan ogsaa vælge den Udvej at undvære de Goder, som et Familieliv medfører, og kommer derved ud i et officielt Cølibat, som jo ikke er nogen særlig attraktiv Samfundsordning. Med det Forslag, som nu er til Behandling her, raades der Bod paa disse urimelige Forhold, og derfor siger jeg den højtærede Finansminister Tak, ogsaa fra de Kvindeorganisationer, der saa ihærdigt har arbejdet med Spørgsmaalet, og Tak fra en hel Række, tør jeg sige, af de Kvinder og Mænd, der hidtil har lidt under den nuværende Ordningens Urimelighed.

Hovedbestemmelsen i Lovforslaget gaar ud paa, at den Enkepension, der falder efter en Tjenestemand eller anden pensionsberettiget Mand, skal deles mellem de Kvinder, han har været gift med, for den fraskilte Hustrus Vedkommende dog kun, hvis han har svaret Bidrag til hende. Denne Deling sker paa den Maade, at hvor der er to Kvinder, der skal deles imellem, f. Eks. en Enke og en fraskilt Hustru eller to fraskilte Hustruer, deles Pensionen i Forhold til de Aar, de har været gift med Manden. Hvis der er flere Kvinder, deles den ligeligt imellem dem.

Endvidere indeholder Loven en Del nærmere detaljerede Bestemmelser. F. Eks. kan ingen fraskilt Hustru komme i Betragtning, medmindre hun har været gift med Manden i 5 Aar. Ganske korte Ægteskaber gælder altsaa ikke i denne Forbindelse. Hvis der kun er to Kvinder, der skal dele Pensionen, kan ingen af dem faa mindre end en Trediedel. Naar Manden dør, fastsætter man Delingen straks, og den Omstændighed, at den ene Kvinde dør, ændrer ikke den andens Pensionsret. Den ene Kvinde har